Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (prvo vijeće)

22. ožujka 2017.*

„Žig Europske unije – Postupak opoziva – Verbalni žig Europske unije The Specials – Stvarna uporaba – Članak 51. stavak 1. točka (a) Uredbe (EZ) br. 207/2009 – Pristanak nositelja žiga – Članak 15. stavak 2. Uredbe br. 207/2009“

U predmetu T-336/15,

Windrush Aka LLP, sa sjedištem u Londonu (Ujedinjena Kraljevina), koji zastupaju M. S. Malynicz, *QC*, i S. Britton, *solicitor*,

tužitelj,

protiv

Ureda Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO), koji zastupa J. Crespo Carillo, u svojstvu agenta,

tuženik,

druga stranka u postupku pred žalbenim vijećem EUIPO-a, intervenijent pred Općim sudom,

Jerry Dammers, sa stalnom adresom u Londonu, kojeg zastupaju C. Fehler, *solicitor*, H. Cuddigan i B. Brandreth, *barristers*,

povodom tužbe podnesene protiv odluke prvog žalbenog vijeća EUIPO-a od 18. ožujka 2015. (predmet R 1412/2014-1), koja se odnosi na postupak opoziva između društva Windrush Aka i J. Dammersa,

OPĆI SUD (prvo vijeće),

u sastavu: I. Pelikánová, predsjednica, V. Valančius (izvjestitelj) i U. Öberg, suci,

tajnik: J. Weychert, administratorica,

uzimajući u obzir tužbu podnesenu tajništvu Općeg suda 25. lipnja 2015.,

uzimajući u obzir EUIPO-ov odgovor na tužbu podnesen tajništvu Općeg suda 20. studenoga 2015.,

uzimajući u obzir intervenijentov odgovor na tužbu podnesen tajništvu Općeg suda 20. studenoga 2015.,

nakon rasprave održane 6. prosinca 2016.,

* Jezik postupka: engleski

donosi sljedeću

Presudu

Okolnosti spora

1 Intervenijent Jerry Dammers registrirao je 27. srpnja 2005. pri Uredu Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO), na temelju Uredbe Vijeća (EZ) br. 40/94 od 20. prosinca 1993. o žigu Zajednice (SL 1994., L 11, str. 1.), kako je izmijenjena [zamijenjena Uredbom Vijeća (EZ) br. 207/2009 od 26. veljače 2009. o žigu Europske unije (SL 2009., L 78, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 1., str. 226.)], verbalni žig Europske unije The Specials pod brojem 3725082.

2 Proizvodi i usluge za koje je spomenuti žig Europske unije bio registriran pripadaju razredima 9., 16., 25. i 41. u smislu Nicanskog sporazuma o međunarodnoj klasifikaciji proizvoda i usluga radi registracije žigova od 15. lipnja 1957., kako je izmijenjen i dopunjen, i odgovaraju, za svaki od navedenih razreda, sljedećem opisu:

— razred 9.: „znanstveni, nautički, geodetski, fotografski, kinematografski i optički aparati i instrumenti kao i aparati i instrumenti za vaganje, mjerenje, signalizaciju, kontrolu (inspekciju), za pomoć (spašavanje) i za obuku; aparati i instrumenti za vođenje, distribuiranje, transformiranje, akumuliranje, podešavanje ili upravljanje električne struje; aparati za snimanje, prijenos ili reprodukciju zvuka ili slika; magnetne podloge za snimanje, akustičke ploče; kompaktne ploče, DVD i drugi numerički nosači za snimanje, mehanizmi za uređaje koji se pokreću uz prethodno ubacivanje kovanica; registarske blagajne, računari, oprema za obradu podataka i računala, uređaji za gašenje požara”;

— razred 16.: „Pakiranje kompaktnih diskova, audiotraka i DVD-ova; fotografije, tiskarski proizvodi i znakovi u obliku ovitaka, knjižice i etikete za kompaktne diskove, audiotrake i DVD-ove; fotografije, tiskarski proizvodi i znakovi za proizvodnju plakata”;

— razred 25.: „odjeća, obuća, pokrivala za glavu”;

— razred 41.: „obuka, stručno osposobljavanje, razonoda, sportske i kulturne djelatnosti”.

3 Tužitelj, društvo Windrush Aka LLP, podnio je 30. listopada 2012. zahtjev za opoziv navedenog žiga Europske unije na temelju članka 51. stavka 1. točke (a) Uredbe br. 207/2009 za sve proizvode i usluge navedene u točki 2. ove presude zbog nepostojanja stvarne primjene tog žiga.

4 Odlukom od 17. ožujka 2014. Odjel za poništaje djelomično je priznao zahtjev za opoziv. Izrekao je opoziv spornog žiga za proizvode i usluge navedene u točki 2. gore, s iznimkom „kompaktnih ploča [audio-video]” i „elektroničkih izdanja koja se mogu preuzimati”, obuhvaćenih razredom 9., za koje je zadržao valjanost registracije spornog žiga.

5 Tužitelj je 19. svibnja 2014. na temelju članaka 58. do 64. Uredbe br. 207/2009 podnio žalbu pred EUIPO-om protiv odluke Odjela za poništaje u dijelu u kojem je zadržana valjanost spornog žiga za proizvode navedene u točki 4. gore.

6 Odlukom od 18. ožujka 2015. (u daljnjem tekstu: pobijana odluka) prvo žalbeno vijeće EUIPO-a djelomično je prihvatilo žalbu. Poništilo je odluku Odjela za poništaje u dijelu u kojem je on zadržao valjanost registracije spornog žiga za „elektronička izdanja koja se mogu preuzimati”, obuhvaćena

razredom 9., i izreklo opoziv žiga za te proizvode. Nasuprot tomu, ono je potvrdilo valjanost spornog žiga za „kompaktne ploče [audio-video]” iz razreda 9. zato što je treći rabio taj žig uz intervenijentov pristanak i zato što je bio predmet stvarne uporabe za navedene proizvode.

Zahtjevi stranaka

7 Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

— poništi pobijanu odluku

— naloži EUIPO-u snošenje troškova.

8 EUIPO i intervenijent od Općeg suda zahtijevaju da:

— odbije tužbu

— naloži tužitelju snošenje troškova.

Pravo

9 Tužitelj u prilog svojoj tužbi navodi samo jedan razlog, koji se u biti temelji na povredi članka 15. stavka 2. Uredbe br. 207/2009 time što je žalbeno vijeće pogrešno smatralo da je intervenijent valjano dao pristanak trećemu na uporabu spornog žiga, u smislu te odredbe.

10 Valja podsjetiti da članak 51. stavak 1. točka (a) Uredbe br. 207/2009 u biti predviđa da se prava nositelja žiga Europske unije proglašavaju opozvanima na temelju zahtjeva podnesenog EUIPO-u ako se tijekom neprekinutog razdoblja od pet godina žig nije stvarno rabio u Europskoj uniji u odnosu na proizvode ili usluge za koje je registriran, a da ne postoje opravdani razlozi za neuporabu.

11 U tom se pogledu, u smislu članka 15. stavka 2. Uredbe br. 207/2009, uporaba žiga uz nositeljev pristanak smatra nositeljevom uporabom.

12 Uvodno treba istaknuti da u tužbi tužitelj nije doveo u pitanje ocjenu žalbenog vijeća prema kojoj je sporni žig bio predmet stvarne uporabe što se tiče „kompaktnih ploča [audio-video]”, obuhvaćenih razredom 9.

13 Međutim, na raspravi je dokazao da je iznos davanja koje se intervenijentu plaćalo za uporabu spornog žiga i koje je on podnio EUIPO-u prenizak za dokazivanje stvarne uporabe spornog žiga. Tu tvrdnju, s obzirom na to da se njome prvi put na raspravi želi dovesti u pitanje ocjena Odjela za poništaje o stvarnoj uporabi spornog žiga, treba odbaciti kao nedopuštenu. Naime, ne može se smatrati dopunom tužbenom razlogu koji se temelji na povredi članka 15. stavka 2. Uredbe br. 207/2009 ili da je u uskoj vezi s navedenim tužbenim razlogom.

14 Iz navedenog slijedi da bi Opći sud trebao utvrditi samo je li stvarna uporaba spornog žiga za te proizvode bila izvršena uz intervenijentov pristanak u smislu članka 15. stavka 2. Uredbe br. 207/2009.

15 U prilog svojem jedinom tužbenom razlogu tužitelj iznosi pet prigovora.

Prvi prigovor, koji se temelji na nedostatku primjene članka 15. stavka 2. Uredbe br. 207/2009

16 Tužitelj ističe da je žalbeno vijeće pogrešno navelo članak 15. stavak 1. točku (a) Uredbe br. 207/2009 u pobijanoj odluci, s obzirom na to da ta odredba nije bila relevantna za donošenje odluke u predmetu koji se vodio pred njim, za razliku od članka 15. stavka 2. navedene uredbe.

17 Prema članku 15. stavku 1. točki (a) Uredbe br. 207/2009, dokazivanje stvarne uporabe žiga također obuhvaća dokazivanje njegove uporabe u obliku koji se razlikuje u elementima koji ne mijenjaju razlikovni karakter žiga u odnosu na oblik u kojem je registriran.

18 Svrha je te odredbe, koja izbjegava nametanje stroge sukladnosti između oblika u kojem se žigom koristi i oblika u kojem je on registriran, omogućiti njegovu nositelju da na znaku prilikom njegova gospodarskog iskorištavanja učini izmjene koje, bez mijenjanja njegova razlikovnog karaktera, omogućuju bolju prilagodbu zahtjevima prodaje i promidžbe predmetnih proizvoda ili usluga. U skladu sa svojom svrhom, materijalno područje primjene te odredbe treba biti ograničeno na situacije u kojima znak kojim se nositelj žiga konkretno koristi za označavanje proizvoda ili usluga za koje je taj žig registriran čini oblik u kojem se taj žig komercijalno iskorištava (vidjeti presudu od 10. prosinca 2015., Sony Computer Entertainment Europe/OHIM Marpefa (Vieta), T-690/14, neobjavljenu, EU:T:2015:950, t. 31. i navedenu sudsku praksu).

19 U ovom je slučaju nesporno da pitanje eventualne primjene spornog žiga u obliku različitom od onoga u kojem je bio registriran nije bilo predmet spora pred Odjelom za poništaje, kao ni pred žalbenim vijećem.

20 Nadalje, stranke u sporu suglasne su da je na temelju članka 15. stavka 2. Uredbe br. 207/2009 žalbeno vijeće bilo pozvano odlučiti o pitanju je li intervenijent pristao na to da treći rabi sporni žig i da, navodeći članak 15. stavak 1. točku (a) Uredbe br. 207/2009, žalbeno vijeće nije navelo relevantnu odredbu u tu svrhu.

21 Međutim, mora se utvrditi da je žalbeno vijeće u točkama 38. do 45. pobijane odluke istraživalo je li intervenijent dao svoj pristanak trećemu na uporabu spornog žiga. Naime, ono je u tu svrhu tumačilo ugovor na koji se pozivao tužitelj – sklopljen 8. lipnja 1979. između intervenijenta i ostalih umjetnika, s jedne strane, i diskografske kuće, s druge strane – kako bi ustanovilo proizlazi li iz tog ugovora da je intervenijent pristao na to da ta diskografska kuća rabi naziv grupe „The Specials”. U tom je pogledu utvrdilo da je odnosna diskografska kuća rabila taj naziv uz intervenijentov pristanak.

22 Prema tome, treba utvrditi da je žalbeno vijeće odlučivalo o postavljenom pitanju je li intervenijent pristao na to da treći rabi sporni žig i da je u tu svrhu primijenilo članak 15. stavak 2. Uredbe br. 207/2009.

23 Iz toga slijedi da činjenica da je Odjel za poništaje naveo članak 15. stavak 1. točku (a) Uredbe br. 207/2009 umjesto članka 15. stavka 2. te uredbe predstavlja povredu strogo formalne prirode koja nije utjecala na ishod ocjenjivanja Odjela za poništaje o pitanju o kojem je bio pozvan odlučivati.

24 Stoga prvi prigovor treba odbiti.

Drugi prigovor, koji proizlazi iz povrede pojma pristanka kao autonomnog pojma prava Unije

25 Tužitelj ističe da, time što nije uzelo u razmatranje članak 15. stavak 2. Uredbe br. 207/2009 kako bi procijenilo je li intervenijent dao pristanak trećemu na uporabu spornog žiga, žalbeno vijeće nije prepoznalo činjenicu da je pojam pristanka na uporabu trebao biti tumačen samo u smislu prava

Unije. U tom se pogledu Odjel za poništaje pogrešno oslonio na nepostojanje odluka High Courta of Justice (England and Wales) (Visoki sud (Engleska i Wales), Ujedinjena Kraljevina) kako bi odbio tužiteljeve argumente, tumačeći relevantne odredbe ugovora od 8. lipnja 1979.

26 Osim toga, prema tužitelju, žalbeno je vijeće na pogrešan način tumačilo pojedine odredbe ugovora od 8. lipnja 1979., ne smatrajući da taj ugovor obuhvaća cesiju svih prava relevantnih za uporabu naziva grupe „The Specials” na trećega u vezi s glazbenim snimkama navedene grupe.

27 Što se tiče, kao prvo, tužiteljeva argumenta prema kojem žalbeno vijeće nije uzelo u obzir pojam pristanka na uporabu samo prema pravu Unije, treba utvrditi da se on temelji na premisi prema kojoj navedeno vijeće nije uzelo u razmatranje članak 15. stavak 2. Uredbe br. 207/2009 kako bi procijenilo je li intervenijent dao pristanak trećemu na uporabu žiga. Međutim, kao što to proizlazi iz točke 22. gore, ocjene žalbenog vijeća o tom pitanju temeljile su se na članku 15. stavku 2. Uredbe br. 207/2009.

28 Osim toga, u točki 40. pobijane odluke žalbeno je vijeće istaknulo da je jedino High Court of Justice (England and Wales) (Visoki sud (Engleska i Wales)) pozvan odlučivati o ugovoru od 8. lipnja 1979., s obzirom na to da je taj ugovor uređen engleskim pravom. Nadodalo je da se tužitelj nije pozvao ni na jednu odluku tog suda koja bi mogla potkrijepiti njegovu tvrdnju prema kojoj su prava na naziv glazbene grupe „The Specials” prenesena na trećega.

29 Iz točke 40. pobijane odluke proizlazi da se žalbeno vijeće pozvalo na nepostojanje eventualnih odluka potonjeg suda samo kako bi utvrdilo da tužiteljeve tvrdnje nisu bile potkrijepljene. Nasuprot tomu, nije moguće zaključiti, kao što to čini tužitelj, da je žalbeno vijeće ocjenjivalo intervenijentov pristanak s obzirom na takve odluke, a ne s obzirom na članak 15. stavak 2. Uredbe br. 207/2009, kao što je to pravilno učinilo.

30 Posljedično, tužiteljev argument treba odbiti.

31 Kao drugo, kad je riječ o tužiteljevu argumentu koji proizlazi iz pogrešnog tumačenja pojedinih odredbi ugovora od 8. lipnja 1979., valja ga razmatrati zajedno s četvrtim argumentom, kojim tužitelj predbacuje žalbenom vijeću da nije uzelo u razmatranje pojedine odredbe potonjeg ugovora.

32 Drugi prigovor stoga treba odbiti.

Treći prigovor, koji proizlazi iz prebacivanja tereta dokazivanja davanja pristanka trećemu na uporabu spornog žiga

33 Tužitelj ističe da to što žalbeno vijeće nije uzelo u obzir članak 15. stavak 2. Uredbe br. 207/2009 znači da je ono, kršeći navedenu odredbu, prebacilo teret dokazivanja davanja pristanka trećemu na uporabu spornog žiga. Naime, žalbeno je vijeće pogrešno predbacilo tužitelju da nije naveo sudske odluke kako bi podupro svoje tvrdnje koje se tiču pojedinih odredbi ugovora od 8. lipnja 1979. Međutim, navedeno vijeće trebalo je od intervenijenta tražiti da podnese dodatne dokazne elemente o svojem pristanku na uporabu spornog žiga ako je smatralo da su dotad podneseni elementi nedostatni, a nije bilo na tužitelju da dokazuje izostanak intervenijentova pristanka.

34 Valja podsjetiti da je u okviru postupka opoziva na nositelju spornog žiga da podnese dokaz da je dao pristanak trećemu na navodnu uporabu tog žiga (vidjeti presudu od 13. siječnja 2011., Park/OHIM Bae (PINE TREE), T-28/09, neobjavljenu, EU:T:2011:7, t. 60. i navedenu sudsku praksu).

35 U predmetnom slučaju, kao što to pravilno dokazuje tužitelj, na intervenijentu je da podnese dokaz da je dao pristanak trećemu na uporabu žiga.

36 Nasuprot tomu, tužitelj nije u pravu kada ističe da je žalbeno vijeće na njega stavilo teret dokazivanja nepostojanja takvog pristanka.

37 Naime, kao prvo, s jedne strane, iz točke 4. pobijane odluke proizlazi da je intervenijent u svojem očitovanju na tužiteljev zahtjev za opoziv podnio izvatke pristojbi plaćenih kao protučinidbu za uporabu trećih spornog žiga. S druge strane, žalbeno je vijeće u točkama 42. i 43. navedene odluke istaknulo da je uporaba trećega spornog žiga omogućila plaćanje davanja intervenijentu tijekom cjelokupnog razdoblja u kojem je trebalo dokazati uporabu spornog žiga, na temelju čega je potonje vijeće izvelo zaključak o postojanju pristanka trećemu na uporabu spornog žiga. Iz toga proizlazi da je na temelju dokaznih elemenata koje je podnio intervenijent Odjel za poništaje izveo zaključak o postojanju navedenog pristanka, sukladno sudskoj praksi navedenoj u točki 34. gore.

38 Kao drugo, kao što je to navedeno u točki 29. gore, žalbeno vijeće nije ispitivalo intervenijentov pristanak trećemu na uporabu spornog žiga s obzirom na moguće odluke High Courta of Justice (England and Wales) (Visoki sud (Engleska i Wales)).

39 Prema tome, tužitelj ne može tvrditi da je žalbeno vijeće na njega stavilo teret dokazivanja nepostojanja intervenijentova pristanka trećemu na uporabu spornog žiga.

40 Iz toga slijedi da treći prigovor treba odbiti.

Četvrti prigovor, koji proizlazi iz neuzimanja u obzir određenih odredbi ugovora od 8. lipnja 1979.

41 Tužitelj predbacuje žalbenom vijeću da nije uzelo u obzir pojedine odredbe ugovora od 8. lipnja 1979., iz kojih proizlazi da je intervenijent prenio prava vezana uz aktivnost glazbene grupe „The Specials”, među kojima su prava koja se odnose na svaku uporabu naziva te grupe, uključujući i njegovu uporabu kao žiga, na način da više nije bio nositelj navedenih prava. Dodaje da zbog prijenosa tih prava dokazni elementi koje je podnio intervenijent, suprotno onomu što je žalbeno vijeće utvrdilo, nisu bili takve naravi da bi se ustanovilo da je dao pristanak trećemu na uporabu spornog žiga.

42 Kao prvo, kad je riječ o argumentu koji se odnosi na navodni intervenijentov prijenos prava na temelju ugovora od 8. lipnja 1979., EUIPO osporava njegovu dopuštenost. Ističe da tužitelj tim argumentom zapravo tvrdi da intervenijent nije imao pravo tražiti registraciju spornog žiga i da je posljedično bio u zloj vjeri u trenutku podnošenja zahtjeva za registraciju tog žiga u smislu članka 52. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 207/2009. Međutim, s jedne strane, ta se odredba ne može primijeniti u okviru postupka opoziva žiga Europske unije i, s druge strane, članak 15. stavak 2. Uredbe br. 207/2009 odnosi se na uporabu žiga, a ne na njegovo vlasništvo.

43 Valja podsjetiti da se, na temelju članka 52. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 207/2009, ništavost žiga Europske unije proglašava na temelju zahtjeva podnesenog EUIPO-u ili na temelju protutužbe u postupku zbog povrede kada je podnositelj prijave postupao u zloj vjeri prilikom podnošenja prijave žiga.

44 U ovom slučaju tužitelj ističe da uporaba spornog žiga proizlazi iz prava koja je, kako on tvrdi, intervenijent prenio na temelju ugovora od 8. lipnja 1979. i kojih zato više nije bio nositelj u trenutku podnošenja zahtjeva za registraciju žiga.

45 Dakako, taj se argument može tumačiti na način kao da podrazumijeva da intervenijent ne može podnijeti zahtjev za registraciju naziva glazbene grupe „The Specials” kao žiga Europske unije. Međutim, tužitelj se u postupku opoziva spornog žiga nije pozvao na intervenijentovu zlu vjeru u trenutku podnošenja zahtjeva za registraciju navedenog žiga, sukladno članku 52. stavku 1. točki (b) Uredbe br. 207/2009.

46 Naime, tužitelj samo smatra da intervenijent nije mogao dati pristanak trećemu, u smislu članka 15. stavka 2. Uredbe br. 207/2009, na uporabu spornog žiga tijekom razdoblja u kojem stvarna uporaba mora biti dokazana jer više nije bio nositelj prava prenesenih na temelju ugovora od 8. lipnja 1979. Posljedično, nije točno da EUIPO dovodi u pitanje dopuštenost tužiteljeva argumenta.

47 Međutim, EUIPO s pravom osporava osnovanost tog argumenta. Naime, mora se utvrditi da je irelevantan za utvrđivanje, u skladu s člankom 51. stavkom 1. Uredbe br. 207/2009, da sporni žig nije bio predmet intervenijentove stvarne uporabe ili one uz njegov pristanak.

48 Treba podsjetiti da se *ratio legis* zahtjeva prema kojem žig mora biti predmet stvarne uporabe da bi bio zaštićen pravom Unije temelji na činjenici da se EUIPO-ov registar ne može smatrati strateškom i statičnom prijavom koja neaktivnom imatelju daje zakonski monopol neodređenog trajanja (presuda od 15. rujna 2011., centrotherm Clean Solutions/OHIM– Centhrotherm Systemtechnik (CENTROTHERM), T-427/09, EU:T:2011:480, t. 24.).

49 U predmetnom slučaju treba podsjetiti da je intervenijent ishodio registraciju spornog žiga 27. srpnja 2005. i da je, kao nositelj žiga, sukladno odredbama članka 9. stavka 1. prve rečenice Uredbe br. 207/2009, uživao isključivo pravo na tom žigu. Iz odredbi članaka 51. i 55. Uredbe br. 207/2009 proizlazi pak da žig Europske unije uživa presumpciju valjanosti (vidjeti analogijom presude od 13. rujna 2013., Fürstlich Castell'sches Domänenamt/OHIM – Castel Frères (CASTEL), T-320/10, EU:T:2013:424, t. 27. i od 25. studenoga 2015., Ewald Dörken/OHIM – Schürmann (VENT ROLL), T-223/14, neobjavljenu, EU:T:2015:879, t. 56.).

50 Iz toga proizlazi da se tužitelj u prilog svojoj tužbi koja se tiče postupka opoziva na temelju članka 51. stavka 1. točke (a) Uredbe br. 207/2009 ne može svrhovito osloniti na navodnu cesiju prava na naziv glazbene grupe „The Specials" ugovorom od 8. lipnja 1979., kako bi dokazao da sporni žig, registriran 27. srpnja 2005., nije bio predmet intervenijentove stvarne uporabe ili one uz njegov pristanak, u smislu članka 15. Uredbe br. 207/2009.

51 Kao drugo, kad je riječ o argumentu koji proizlazi iz nedostatka dokazne vrijednosti dokaznih elemenata koje je podnio intervenijent, valja podsjetiti da je na njemu bilo da pruži dokaz o tome da je dao pristanak trećemu na uporabu žiga.

52 Usto treba naglasiti da, imajući na umu važnost učinka odricanja nositelja žiga Europske unije od isključivog prava njegova korištenja do kojeg dolazi davanjem pristanka, taj pristanak mora biti izražen na način koji ne ostavlja mjesta sumnji da postoji volja za odricanjem od tog prava. Takva volja obično proizlazi iz izričite formulacije pristanka. Međutim, ne može se isključiti da u pojedinim slučajevima može proizlaziti na implicitan način iz elemenata koji prethode, istodobni su ili slijede nakon uporabe trećega spornog žiga, a koji također nepobitno pokazuju odricanje nositelja od svojeg prava (vidjeti presudu od 13. siječnja 2011., PINE TREE, T-28/09, neobjavljenu, EU:T:2011:7, t. 61. i navedenu sudsku praksu; presudu od 30. siječnja 2015., Now Wireless/OHIM – Starbucks (HK) (now), T-278/13, neobjavljenu, EU:T:2015:57, t. 35.).

53 U ovom slučaju, budući da je tužitelj podnio zahtjev za opoziv 30. listopada 2012., razdoblje od pet godina iz gore navedene odredbe trajalo je od 30. listopada 2007. do 29. listopada 2012. (u daljnjem tekstu: predmetno razdoblje).

54 Kako bi dokazao stvarnu uporabu spornog žiga tijekom predmetnog razdoblja, intervenijent je EUIPO-u podnio pisma koja mu je poslao stručnjak za računovodstvo, a u kojima su detalji o davanjima što su mu ih platili treći koji su rabili sporni žig između 2007. i 2012., kao i detaljne izvatke o tim davanjima za isto razdoblje.

55 Tužitelj ne osporava autentičnost tih dokumenata. Nasuprot tomu, ističe da oni ne dokazuju u dovoljnoj mjeri intervenijentov pristanak trećima koji su spomenuti u navedenim dokumentima na uporabu spornog žiga.

56 Taj argument treba odbiti. Naime, prema sudskoj praksi, kada nositelj žiga Europske unije ističe radnje uporabe trećega spornog žiga u prilog pozivanju na svoju stvarnu uporabu u smislu članka 15. Uredbe br. 207/2009, on implicitno tvrdi da se ta uporaba odvijala uz njegov pristanak (vidjeti presude od 13. siječnja 2011., PINE TREE, T-28/09, neobjavljenu, EU:T:2011:7, t. 62. i navedenu sudsku praksu i od 30. siječnja 2015., now, T-278/13, neobjavljenu, EU:T:2015:57, t. 36. i navedenu sudsku praksu). Usto, čini se malo vjerojatnim da bi, da je ta uporaba bila protivna njegovoj volji, intervenijent mogao raspolagati tim dokumentima i da bi ih mogao podnijeti kao dokaze uporabe spornog žiga.

57 Dakle, može se utvrditi da ti elementi čine dovoljno čvrstu osnovu kako bi se moglo zaključiti da je uporaba spornog žiga bila izvršena uz intervenijentov pristanak tijekom predmetnog razdoblja.

58 Posljedično, žalbeno je vijeće pravilno, s jedne strane, u točki 42. pobijane odluke navelo da je intervenijent primio plaćanje davanja kao protučinidbu za odobrenje uporabe spornog žiga dano trećima i, s druge strane, u točki 45. te odluke utvrdilo da se taj žig rabio uz intervenijentov pristanak.

59 Zato četvrti prigovor treba odbiti.

Peti prigovor, koji proizlazi iz razmatranja irelevantnih izjava

60 Tužitelj predbacuje žalbenom vijeću da je ocjenjivalo je li intervenijent dao pristanak trećemu na uporabu spornog žiga, u smislu članka 15. stavka 2. Uredbe br. 207/2009, vodeći računa o trima razmatranjima koja, prema njegovu mišljenju, nisu u tu svrhu bila mjerodavna. Kao prvo, nije relevantna okolnost, koju je žalbeno vijeće navelo u točki 42. pobijane odluke, prema kojoj se prava vezana uz neko ime ili žig obično ne prenose u okviru ugovora o registraciji koji veže umjetnika i diskografsku kuću. Kao drugo, također nije relevantna činjenica, utvrđena u točki 43. pobijane odluke, da diskografska kuća s kojom je intervenijent sklopio ugovor 8. lipnja 1979. nije ništa poduzela kako bi potraživala prava na sporni žig pred EUIPO-om. Kao treće, činjenica da žalbeno vijeće u točki 44. pobijane odluke tumači da tužiteljevi argumenti teže utvrđivanju zle vjere u trenutku podnošenja zahtjeva za sporni žig u smislu članka 52. stavka 1. Uredbe br. 207/2009 činjenično ga obvezuje da podnese zahtjev za poništaj spornog žiga na tom temelju. Međutim, pitanje eventualne intervenijentove zle vjere nije mjerodavno za ocjenu njegova pristanka trećemu na uporabu spornog žiga.

61 Kao što je to navedeno u točkama 37. i 54. gore, žalbeno je vijeće donijelo zaključak o postojanju intervenijentova pristanka na temelju dokaznih elemenata koje je potonji podnio, sukladno sudskoj praksi navedenoj u točki 34. gore, poglavito dopisa stručnjaka za računovodstvo s detaljima o davanjima koja su mu plaćena kao protučinidba tijekom mjerodavnog razdoblja. Kao što to proizlazi iz gore navedene točke 57., ti su elementi sami po sebi bili dovoljni za utvrđenje da je intervenijent dao pristanak trećemu na uporabu spornog žiga, u smislu članka 15. stavka 2. Uredbe br. 207/2009.

62 Nadalje, potrebno je utvrditi da kritizirani navodi žalbenog vijeća nisu sami po sebi težili utvrđivanju intervenijentova pristanka, nego su dali odgovor na tužiteljeve argumente iznesene pred navedenim vijećem, kao što su sažeti u točki 14. od prve do pete crtice i u točki 39. pobijane odluke.

63 Iz toga proizlazi da je peti prigovor neutemeljen i da ga stoga treba odbiti.

64 S obzirom na to da nijedan od prigovora koje je naveo tužitelj nije osnovan, jedini tužbeni razlog treba odbiti te, u skladu s time, tužbu treba u cijelosti odbiti.

Troškovi

65 Sukladno odredbama članka 134. stavka 1. Poslovnika Općeg suda, stranka koja ne uspije u postupku snosi troškove, ako je takav zahtjev postavljen. Budući da tužitelj nije uspio u postupku, valja mu naložiti snošenje troškova, sukladno EUIPO-ovu i intervenijentovu zahtjevu.

Slijedom navedenoga,

OPĆI SUD (prvo vijeće)

proglašava i presuđuje:

1) Tužba se odbija.

2) Društvu Windrush Aka LLP nalaže se snošenje troškova postupka.

Pelikánová Valančius Öberg

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 22. ožujka 2017.

Potpisi